

Kapitola 2 – James

James odvedl Lierén do své kajuty a zavřel dveře před čumáky několika zvědavců. Dokázal jako obvykle udržet svůj kamenný výraz. Lovkyně si lehla na jeho postel, což byla v podstatě houpací síť upevněná v rohu místnosti. Kajuta byla opravdu malá, ale oproti ostatním to pořád byl poměrně komfort. Nebyl tu sám, protože by si zasloužil určitá privilegia, ale protože s ním nikdo nechtěl spát a tohle byla nejlepší možnost.

„Myslel jsem, že jsi mrtvá.“

Lierén si odfrkla. Přehodila si bílou hřívu přes své slepé oko a chvíli mlčela. Pak bylo ticho prolomeno.

„Ty mi povídej něco o smrti.“

"Měl jsem k tomu dobré důvody."

"Zajisté, zmizel jsi. Nečekal jsi tam, kde jsme se dohodli a pak jsem se s tebou léta neviděla. Tomu ty říkáš důvody?"

James chvíli mlčel a snědl si ten koláč hanby až do posledního drobečku.

"Chytili mě. Věděli, kde se máme setkat. Chtěli mé služby a to zadarmo a na dlouhou dobu. Hrozili mi smrtí."

"Ty se smrti přece nebojíš. Já taky ne, tak proč?!" skoro na něj vykřikla.

James si povzdechl. Jeho drahá má sice skvělou mušku a instinkty prvotřídního predátora, ale některé věci jí prostě nedojdou.

"Protože tě chtěli zabít! Na to setkání poslali vraha. Pokud bych nesouhlasil, zastřelil by tě."

Lierén se těžce smířovala s vyřknutou pravdou. Stále si říkala, že jí její manžel jen lže, a že ona měla nakonec celou dobu pravdu a je vlastně v právu.

"Mohl ses aspoň pokusit ozvat. Ale to bych nesměla být tak naivní a nesměla bych věřit, že by ses o to alespoň pokusil. Beztak sis našel jinou ochotnou děvku, kterou jsi mohl nabodnout, kdykoliv o to tvůj pyj požádal."

Vyskočil a chytil ji pod krkem. Pomalu ji začal škrtit dokud nechrčela. Její výraz se ale nezměnil a stále ho pozorovala s poměrně vražedným výrazem. James si pak uvědomil, co se to děje a pustil ji. Trochu sípavě si doplnila zásoby kyslíku a pak byla opět ve stejné pozici a náladě jako před tím.

"Od...já...nikdy bych...ty..." koktal a snažil se říct něco na svou obranu, ale nedařilo se mu to. Zakroutit někomu krkem dokázal s velkou dávkou přesnosti a chladnokrevnosti, ale přemoci slovně svoji dávno ztracenou manželku, to neuměl.

"Řeknu kapitánovi a veliteli, že nejsi důvěryhodná osoba. Dají ti malý člun, trochu jídla a vyhodí přes palubu. Nějak si poradíš."

Lierén mu v mžiku zastoupila dveře.

"Prosím nedělej to."

"Co tak najednou? Myslel jsem, že nechceš být s někým, kdo tě tak odkopl."

"Nech mě tu u sebe. Bude to jako dřív," řekla a objala ho. Snažila se ho přesvědčit za každou cenu. Odstrčil ji a zavřel v kajutě. Jeho jediné okno je těsně u motoru, který jede na docela vysoké obrátky, takže pokud ho otevře, trefí ji list vrtule. Nehledě na to, že jsou stále nad mělčinami a skok do vody by ji najisto usmrtil. Lierén mohla jen čekat. James nechal klíč v zámku a zamířil rovnou k Lordovi a kapitánovi. Oba našel na můstku. Radili se o další cestě a

popravdě řečeno, všichni byli velice zvědaví, kdo je ten jejich pasažér.

"Veliteli, chci s vámi mluvit osobně, pouze mezi čtyřma očima."

Musel jsem s ním jít na palubu. Šli jsme na příď, kde nám ostatní museli nechat volný prostor.

"Copak se děje?"

"Ta klisna, která se dostala na naši loď je moje dávno ztracená žena. Bohužel nevím, jestli je natolik důvěryhodná osoba, abychom ji zde mohli tady nechat."

"Nechcete to více rozebrat?" zeptal jsem se.

James mi vysvětlil vše o jejich poslední nepodařené akci i nějaké střípky z jejich minulosti nájemných vrahů, špehů a pašeráků. Moc se nepáral s detaily, ale jeho zločinecká minulost byla patrně hodně bohatá.

"Změnila se, něco ji tíží a snaží se od toho utéct. Zkoušela mě přesvědčit a to všemi možnými metodami."

"Takže rozhodnutí o jejím dalším osudu předáváte mně. Chápu to správně?"

"Ano, pane," řekl jasně a bez emocí.

"Byla by schopna vás zabít?"

"Pokud by pokračovala v cestě, řekl bych, že ne."

"V tom případě ji vám dávám na starost. Nic lepšího mě nenapadá."

Přikývl bez jediného slova protestu. Věděl stejně dobře tak jako já, že nic lepšího nezbyvá. Odešel to říct své manželce, zatímco já jsem se vrátil na můstek a vše jim prozradil. Strong to zavolal Screwovi, který byl také docela zvědavý na výsledek. Když to uslyšel, tak se smál a zavolal zpátky:

"Hele, Strongu, my už jsme taky jako parta hladovějch na cestě spíží. Taky seberem, co najdem."

„Takže naše zásoby se ztenčily o tři bedny? To je opravdu dost,“ konstatoval Harvey Dale.

Skladník pokrčil rameny.

„Obávám se, že je to tak.“

„Jak toho mohla spořádat tolik?“ divil se kuchař.

„Jsme na cestě už dva týdny. Když jsi tak dlouho na cestě, ztratíš pojem o čase.“

„Musela být pořádně hladová.“

Skladník se zakřenil.

„A teď si představ, žes ji lákal celou dobu těmi svými kouzelnými vůněmi z kuchyně. Třeba těmi tvými suprovými koláčky.“

Harvey se polichocně usmál.

„Vždyť to nic nebylo.“

„Že nebylo? Oblizovala se po tom celá posádka, včetně všech pasažérů. Kdo jednou ochutná, víckrát nepohrdne,“ zalaškoval, „no nic, já už letím. Kompletní inventuru udělám odpoledne.“

Kuchař se s ním rozloučil a dál pokračoval v přípravě večeře. Zvědavost ho ale postupně nahlodávala a on nevěděl, jak se proti tomu účinně bránit. Nakonec, když už jenom přihlíval polévku, tak se šel podívat dozadu do skladu, kde ta tajemná klisna pobývala. Kromě zatuchliny, nějakých starých otevřených konzerv se zeleninou a drobného bordelu tu nic moc nebylo. Otočil se, aby odešel, ale pak se zastavil. Něco tu přece jen bylo podezřelé. Něco tu

přece nebylo, když to tu pár dní před odjezdem kontroloval. Prohledal hromádku starých pytlů a našel cizí batoh. Zvědavě se podíval dovnitř a vytáhl knihu zabalenou do plátna. Rozbalil ho a našel něco, co se podobalo deníku. Poznal to jen podle toho, že u každého zápisu byl datum. „Kdybych to tak uměl přečíst,“ řekl a pousmál se. Knihu opět zabalil a dal do batohu. Ten pak přesunul ke svým osobním věcem do kajuty, kde ho pak dal trochu stranou. Součástí Aurory byla i knihovna, kde je i mechanický překladač. Veškeré další myšlenky odložil a vrátil se do kuchyně. Začali se scházet první strážníci. Jako obvykle se setkali s přívětivým výrazem lodního kuchaře a hladově se nasytili jeho skvělými mistrovskými díly.

*Nahrávka č. 4
Lord Frola val Hallen
Paluba lodě Aurora*

Nahrávající je Lord Frola val Hallen. Před několika dny jsme objevili černého pasažéra, podle dostupných informací se jedná o bývalou vražedkyni a osobního strážce Ib'xianské princezny. Dovolil jsem, že může zůstat na palubě. Osobou, která se stává za ni zodpovědná, je její formální manžel James. Těžko říct, jestli jsem udělal dobře nebo ne. Dohodl jsem se s kapitánem Strong Hoofem, že při prvním náznaku její nespolehlivosti nebo nějakého nebezpečí bude tato klisna vypovězena z lodi. A to na nejbližším možném místě. Pokud nastane možnost, že se do tří dnů nenajde vhodná pevnina, bude vysazena do moře.

Nahrávání končí